ПЕРЕЦЬ

№ 12 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1956

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Голова Шукайбродівського райвиконкому поспішає з рапортом про готовність шляхів до хлібоперевозок.

Остап ВИШНЯ

Чи ж допоможе?

Одна дуже сердита людина звернулася до нас із таким запитанням:

— Скажіть, будь ласка, що таке значить — керувати комунальним господарством?

— Дивне запитання! — знизали ми плечима. — Керувати комунальним господарством, це значить... ну... керувати отим самим комунальним господарством! І все!

— Це правильно! — погодилася сердита людина. — А що воно значить оте саме: керувати? Яка ваша з цього приводу думка?

— А яка ж може бути думка? Керувати — значить — керувати! Управляти! Щоб у комунальному, тобто народному, господарстві порядок був!

— Ага! Значить, щоб у комунальному господарстві порядок був! Так? Тоді скажіть: що таке порядок у комунальному господарстві?

— Та що я вам — Міністерство комунального господарства?! Я навіть і не РЖУ! Зверніться до установ, що керують отим самим комунальним господарством!

— Звертався! — буркнула сердита людина.

— І що вам одповіли?

— А ви нас не вчіть! — так мені відповіли.

— А чого ж ви одразу вчити?

— Я не вчив! Я висловив свою думку, що керувати чимось — це, значить, щоб у тому «чимось» був порядок. В даному разі — у комунальнім господарстві! Вони зо мною погодились!

— От і добре!

— Почекайте! А як я їм сказав, що, мовляв, який же це порядок, коли, приміром, за комунальними будинками нема догляду, їм не робиться ніколи профілактичний ремонт, а здебільша хапають ремонтувати, коли вже по суті будинку нема... Який же це порядок? Керувати комунальним господарством — це значить іще, що треба берегти господарство, щоб воно не руйнувалося!..

— А вони на це що?

— А вони на це кажуть: «А ви нас не вчіть!»

. . . . . .

...У Тернополі по вул. Ленартовича, № 10 грибок нищить будинок. Той грибок довів уже будинок до аварійного стану. 1954 року в квартирі громадянки Ульянової довелося поставити стовпи — підпори, щоб стеля не завалилася.

З 1951 року пожильці домагаються, щоб будинок одремонтувати. Міськрада через три роки відгукнулася і 18 вересня 1954 року листом за № 130/2744 сповістила, що капітальний ремонт будинку буде зроблено в 1955 році... В 1955 році офіціально повідомили, що будинок буде відремонтовано в першому кварталі 1956 року.

Уже, слава богу, третій квартал 1956 року, а ніхто й пальцем не поворухнув щодо ремонту. А грибок точить... А різні представники ходять... А будинок руйнується і пожильцям загрожує...

...м. Ходорів, Дрогобицької області. Десять років просять мешканці будинку по вул. Міцкевича, № 9 полагодити будинок. П. К. Присяжний писав про це чотирьом головам міської Ради (не зразу, розуміється, а в хронологічному порядку). Дім руйнується далі...

...Київ... Будинок № 88 по вул. Леніна. 1 січня 1953 року полопалися водопровідні труби, дім сів, найбільше зазнала лиха квартира № 6, де живе громадянка Глушкіна Є. С. У 1955 році райжитлоуправління Сталінського району повідомило, що ремонт буде проведено у другому кварталі 1955 року, удруге те саме райжитлоуправління повідомило, що ремонт буде зроблено у третьому кварталі 1955 року. А який квартал і якого року маємо тепер?..

З приводу ремонту будинку № 88 по вул. Леніна ми одержали інтересного листа. Заступник голови Київської міськради т. Хворостовський у ньому пише, що аварія з водопровідними трубами 1. І. 1953 р. ніякого впливу не мала на стан квартири № 6 і що пожилець повинен своїм коштом зробити поточний ремонт.

Дивний документ! А редакція має фото, чого наробила у квартирі № 6 ота сама аварія. Крім того, є два документи районного житлового управління, які підтверджують, що квартира № 6 потребує капітального ремонту.

Може ж таки хоч молодь доживе до того року, коли будинок № 88 по вул. Леніна буде відремонтовано.

У нас, у редакції, зібралося чималенько листів із скаргами на байдуже ставлення комунгоспів до житлового фонду.

...Луцьк. Уже минуло десятиліття, відколи громадянин Шкляр В. Ю. клопочеться про ремонт будинку № 23 по Холмській вулиці, а гр. Прокопович — по вул. Коперніка, № 90-а.

Цілі стоси паперу понаписувано, а будинки руйнуються.

...м. Кіровоград. Вулиця Луначарського, № 23-г. Цьому будинку було зроблено 1952 року капітальний ремонт. Витрачено 42 тисячі карбованців. Зразу ж після капітального ремонту будинок потребував... капітального ремонту.

Отаку гору листів понаписувано з цього приводу, а будинок руйнується далі, і жити в ньому неможливо, настільки він вогкий і т. д. ...Листи пишуться, а ремонт не робиться...

. . . . . .

Пишемо оце та й думаємо, чи ж допоможе преса? Хіба, може, так, як допомогла вона Тарапуньці? Написав у газету, одержав гонорар і за ті гроші відремонтував хату...

Так де ж того гонорару набратися?

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ми будуємо на Південному Бузі міжколгоспну Сандрацьку гідроелектростанцію. Нам потрібен екскаватор. Ледве ми випросили його в київському тресті «Укрбудмеханізація», як трест розпорядився передати екскаватор в Одесу.

Звернулися ми знову до того ж таки київського тресту, до т. Страдса. Він направив нас до керуючого республіканським трестом «Укрбудмеханізація» т. Стадника, а той звелів удатися до Міністерства міського й сільського будівництва. У міністерстві нас направили до управління спеціальних робіт... Ми вже всі канцелярії обходили, а екскаватора на будівництві й досі немає.

Як бачиш, Перче, у семи няньок-адміністраторів і будівництво без екскаватора!

Й. КРАВЧУК,
голова міжколгоспної ради будівництва.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Артемівська швейна фабрика міститься, як легко догадатися, в Артемівську. А по сусідству з нами розташована Артемівська база «Головтекстилю».

Для чого ми тобі про це пишемо? А для того, щоб ти знав, що Артемівська швейна фабрика міськпромкомбінату може одержувати потрібний текстиль безпосередньо на місці. Може... Але того не хоче заступник міністра місцевої і паливної промисловості УРСР т. Дубина. З його ласки, сировина, потрібна нашій фабриці, возиться з Харкова у Київ поїздом, а вже після цього з Києва до Артемівська — автомашинами.

Довго! Дорого! Невигідно! Зате — у цілковитій відповідності з рознарядкою, визначеною заступником міністра.

Йому, очевидно, однаково: як не блудити, аби їздити...

І. ТКАЧЕНКО,
секретар партбюро міськпромкомбінату.
Д. ЗАЛЬОТОВ,
голова місцевкому.
В. СОКИРКО,
бухгалтер швейної фабрики.

Вибрики в очереті

Був у колгоспі ім. Кірова (с. Приборівка на Вінниччині) став з сімдесятигектарним дзеркалом. Не дуже панькалися керівники колгоспу з тим ставом, не чистили його, не доглядали. І почали помаленьку у тому великому дзеркалі віддзеркалюватись буйні очерети. Розрослися вони та розкоренилися так, що, якби не вода, вовки могли б завестися в непролазних хащах. Позаторік наловили колгоспні рибалки у ставку стільки рибки, що одержав колгосп від їхнього улову аж сорок п'ять карбованців чистого прибутку!..

І тому навесні цього року вирішило правління навести порядок у ставку. Але добрі його наміри до добра не довели.

З обласного управління добровільного товариства мисливців та рибалок причухрав до колгоспу якийсь завзятий мисливець за чужою рибою Биков і заходився подавати колгоспові «кваліфіковану» допомогу. Повідкривали за його наказом всі заставки в греблі.

Пошуміла вода до Бугу і понесла майже всю рибу з собою. Забрьохався обласний рибалка по самісінькі вуха, а риби наловив стільки, що сором і людям сказати.

Пропало дзеркало, тільки калюжі в очереті лишилися.

Але тепер уже й без дзеркала видно, які дбайливці та хазяїни зібралися у правлінні приборівського колгоспу...

Як на курорті

Робочий день директора Шиповатської МТС Федора Самсоновича Симоненка визначено раз і назавжди. Коли вранці спитаєш: «Де директор?» — обов'язково почуєш відповідь:

— Снідає.

Вдень відповідають:

— Обідає.

А ввечері кажуть:

— Вечеряє.

За таким погодинним графіком директор працює ось уже четвертий рік.

Ще минулого року районні організації, втративши терпець, звернулись до Харківського обласного управління сільського господарства з вимогою:

— Звільніть нас від нероби, який провалює справу.

В обласному управлінні погодились з цією оцінкою і обіцяли негайно вжити заходів. Викликали Симоненка і лагідно запропонували йому:

— Звільніть, будь ласка, шановний Федоре Самсоновичу, МТС від своєї персони. Напишіть заяву про залишення роботи за власним бажанням.

Але такого бажання у Симоненка якраз і нема. Йому дуже подобаються емтеесівські сніданки, обіди й вечері. А в обласному управлінні сільського господарства ніяк не наважаться порушити цей чітко налагоджений санаторний режим директора МТС.

КАРИКАТУРИ О. К. БАБЕНКА

Професора Олександра Калістратовича Бабенка, завідувача кафедри методики фізики Київського державного педагогічного інституту ім. Горького, недавно було тепло вшановано з нагоди 75-річчя з дня народження і 50-річчя науково-педагогічної діяльності. Ювіляр одержав понад двісті привітань і поздоровлень.

Перець привітав професора, як найстарішого одноперчанина: на сторінках нашого журналу, в цьогорічному першому номері, було передруковано карикатуру Олександра Калістратовича, вміщену півстоліття тому в сатиричному журналі «Шершень».

В період першої російської революції 1905—1907 р.р. Олександр Калістратович активно співробітничав у сатиричних виданнях під псевдонімом «Москіт» і створив чимало гострих карикатур, спрямованих проти самодержавства і мракобісся.

Нижче подаємо кілька його карикатур того періоду.

— Ну ж і кволе дитя! Другий рік пішов, а воно без няньки на ніжках не стоїть.

«Союз 17 октября» — контрреволюційна партія крупної буржуазії і крупних поміщиків.

ЙОГО ПОГЛЯД

— А на мою думку так наш лад не такий уже й поганий, як про нього газетні писаки брешуть...

ПЕРЕД ВИБОРАМИ В ДУМУ

— Не комизись, Дмитре. Виходить саме тобі тепера у єпутати йти. Хазяїн з тебе нікудишній, та й дітей у тебе немає. Тому теє... тобі однаковісінько.

У «СОЮЗІ ІСТИННО-РУСЬКИХ ЛЮДЕЙ»

Підготовка до передвиборної агітації.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

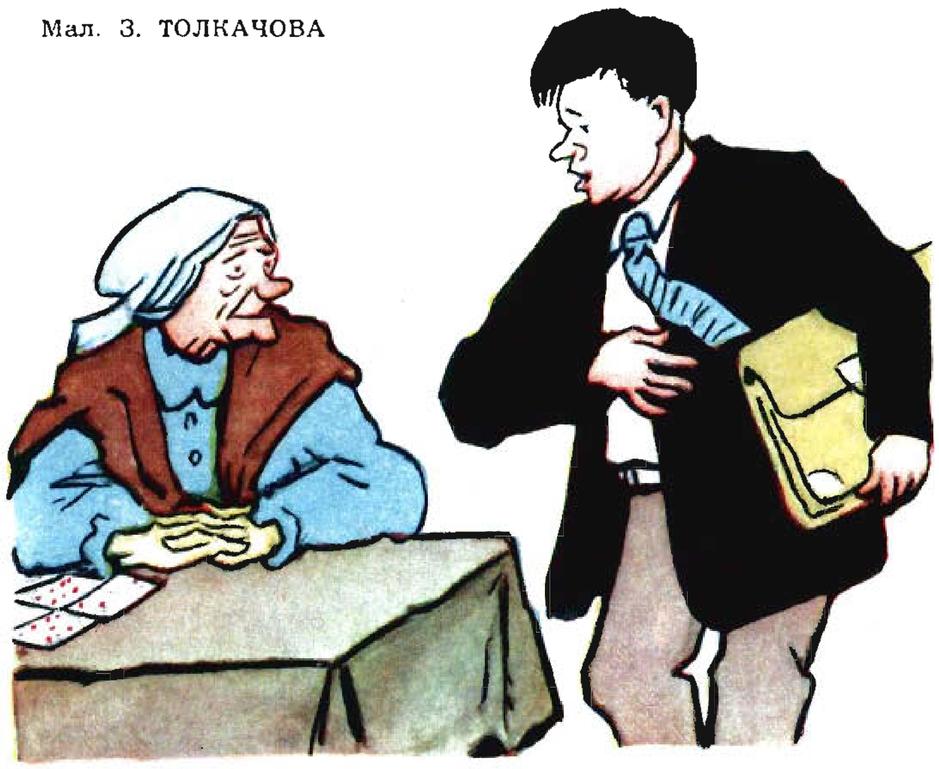

— Бабусю, зайдіть до клубу та хоч розкажіть нам про нечисту силу, бо ніяк лектора не докличемось.

БАЄЧКИ

ВУЖ

Горілки Вуж нассався,
Кричав: «Усіх перекусаю я!..»

Хоч він і не кусався,
Та був бридкий, як і змія.

ГРАК-СПІВАК

Прокаркав соло Грак із неба
І Солов'я спитав: «Ну як?».

«Коли б ще голос був у тебе,
Ти б непоганий був співак!..»

ДОПИТЛИВИЙ

— Читав недавно я поему.
Як складно все, яка важлива тема,
Які епітети! Ліричність там м'яка!
Метафори рябіють, наче квіти...

— А думка? Думка там яка?
— От думки я і не помітив.

Ю. КРУГЛЯК.

Робітниче селище 8-а міста Запоріжжя досі не впорядковане: на вулицях нема світла, дороги не забруковані, вулиці не озеленені. Нема навіть хлібного кіоска. Голову міськради т. Воробйова тут жодного разу не бачили.

(З листа до редакції).

Ніколи у селищі цім не бува
Високошановний міський голова.
Тут глянути б оком хазяйським йому!
А він не бува...
І ми скажем чому.

Ну, як він проб'ється сюди навесні —
Як «ЗІМ» його сяде, застряне в багні?
Улітку, в жару, є причина друга:
Не їде, бо сильно курить пилюга.
Приїхав би, може, в один з вечорів,
Та що тут побачиш? Нема ж ліхтарів!
У пору осінню приїхав би він,
Та як?.. Там грязюка стоїть до колін!
Прибув би зимою, коли б ото міг,
Та знову лякає відсутність доріг...

Порада у нас
Воробйову така:
— Пройдіться, шановний, туди «пішака»!
Можливо, в ходьбі тій вам прийдуть-таки
На ум довгождані хороші думки,
Як треба про селище, врешті, подбати.
Приходьте, шановний! Ми будемо ждати...

С. ОЛІЙНИК.

Лежачий камінь

Кожного дня вона завдає нових збитків...

Позавчора одну автомашину з ладу вивела, а вчора — три зразу. А скільки тих ресор перекалічила, скільки моторів навіки заглушила, скільки пального перевела, — не перелічиш!..

Стоять через неї на станції Кудашівка незавантажені вагони. Лежать на Кудашівському кар'єрі гори бордюрного каменю і тесаних плиток, а вивезти їх через неї теж не можна. Вона, і тільки вона, винна — ота збиточна напівзруйнована шестикілометрова дорога від Кудашівського гранітного кар'єру до станції Кудашівка.

Відходами від виробництва директор кар'єру т. Алексеєв давно міг би відремонтувати не одну, а десять таких доріг. Та директор не з тих, що творять добрі діла без директиви.

Директиву ж повинно дати обласне управління Міністерства промисловості будівельних матеріалів, але не дає. Бо те управління сидить собі у Дніпропетровську, а там, як відомо, дороги рівні, асфальтовані...

От якби керівники управління наважилися звернути з асфальту на шлях, що до гранітних кар'єрів веде!

У СІЛЬМАЗІ

Мал. К. АГНІТА.

— Вила є?
— Є! Тільки малих розмірів...

А ще нам пишуть...

...що Корнинська МТС (Житомирської області), де директором т. Бабич, приймає замовлення на механізацію водопостачання колгоспних тваринницьких ферм, але справу до кінця не доводить. МТС ще торік викачала з каси колгоспу ім. Сталіна 10 тисяч карбованців, а насоса для перекачування води не поставила.

Мал. БЕ-ША

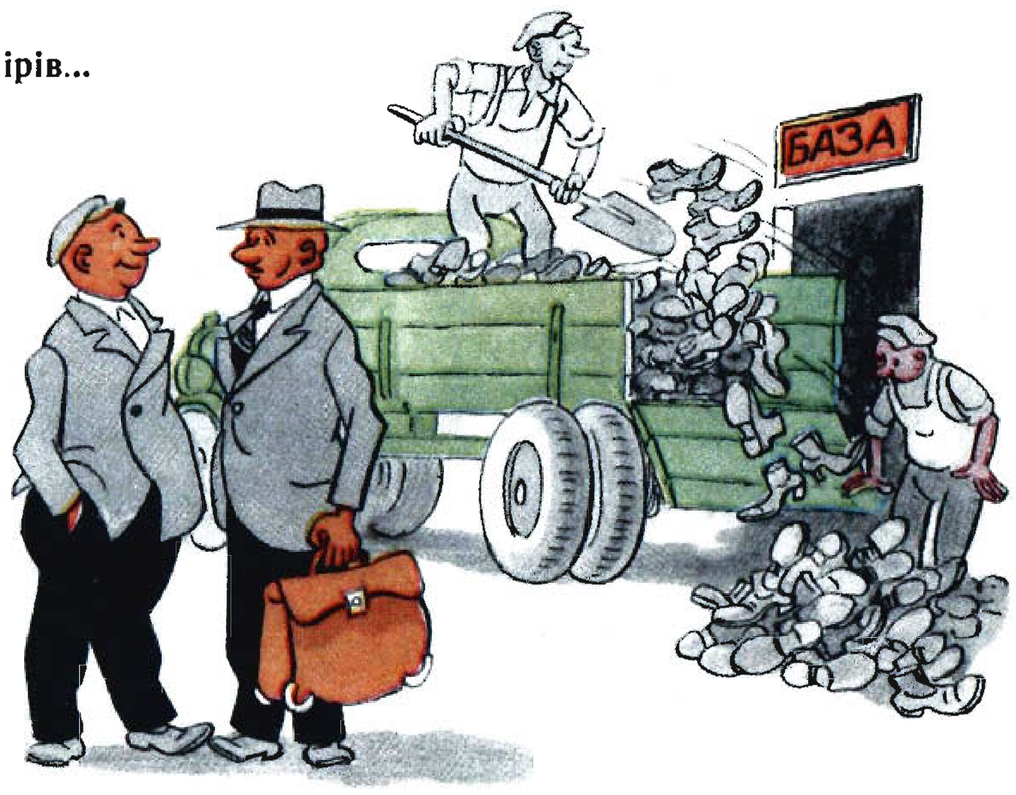

— На нашій фабриці браку не буває, ми його одразу ж на базу вивозимо.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

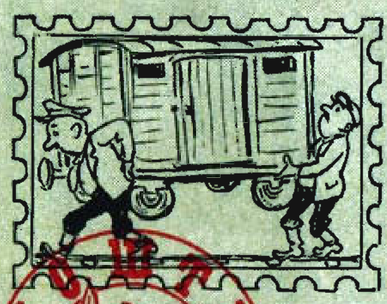

На Козачо-Лопанському пункті «Заготзерно» вантажникам частенько доводиться виконувати роль паровозів — перекочувати вагони з місця на місце.

Користуються вони при цьому головним чином такими «механізмами», як руки й плечі. А електролебідка, яка могла б виконувати важкі операції без особливого напруження, другий рік уже стоїть без діла, бо для неї не можуть троса дістати.

Керуючому Харківською обласною конторою «Заготзерно» Гончаренкові, звичайно, не жарко від того, що вантажникам доводиться чуби гріти.

А якої заспівав би він, якби у нього самого обірвався хоча б той «тросик», що від телефонної трубки йде!?

У. ОЛЕНЧУК.

ПОШТА ПЕРЦЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Дід.

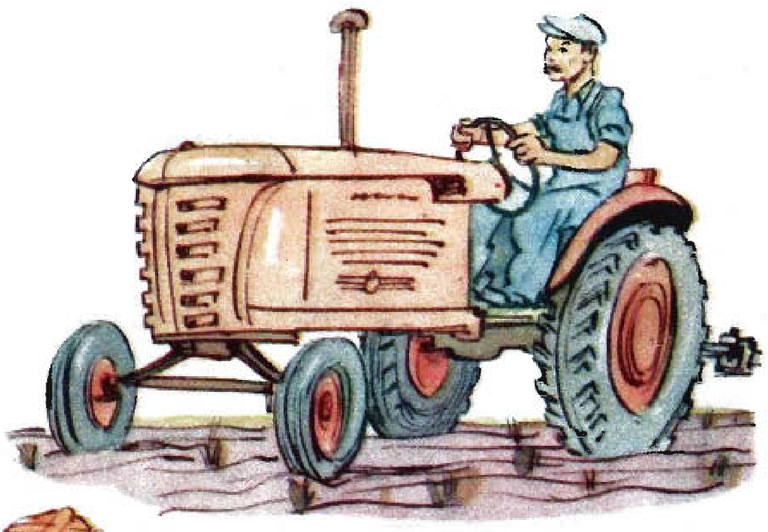

Батько.

ЄДИНИЙ У СВОЄМУ РОДІ.

Баба.

Мати.

Везе Середино-Будському заводові металургійного устаткування!

Директорствувати на той завод останнім часом потрапляють дуже широкі натури, просто-таки широченні, як штани у одного з гоголівських героїв.

Попередній директор Чорнобаєв правив так, що підступити до нього страшно було: шпурляв на всі боки не тільки грошики державні, а й метал. Шпурляв, аж дзвеніло навкруги.

Вирішив він обгородити котедж, у якому мешкав, і огорожа виросла, як у казці. Заводські електрозварники, слюсарі й монтажники накрутили із заліза й сталі безліч чудернацьких закарлюк і викрутасів, понаплітали такого, що в перехожих тепер аж в очах рябіє. А хвірточку яку поставили вони! З фігурками та візерунками, — справжнісінькі тобі «царські врата».

...Минув час — і поселився за дорогоцінною огорожею новий директор — І. А. Гаврилін. Цьому не сподобалась дорога, якою він їздив на роботу, кострубатою показалася.

За директоровим наказом новенький екскаватор вийшов на тракт, почав дорогу пригладжувати. І трапилася з тим екскаватором біда: зіскочила в ньому якась гайка, мотор заглух — і застряла машина серед битої дороги на цілу зиму. Юні любителі техніки порозтягали дрібні деталі, старші любителі повідкручували більші. Був екскаватор — нема екскаватора. Списали бідного зі світу білого, а дорога так і лишилася недобудованою.

Що ж воно далі буде? І доки взагалі таке творитиметься на Середино-Будському заводі на Сумщині?

НАПРОЛОМ

Редактор віршів не схвалив
В однім товстім журналі.
А що ж поет? Чоло схилив?
О ні! Він діяв далі.

«Якби з редакторами всяк
Погоджувався здуру,
То чорта з два, мабуть, би так
Проліз в літературу.

Затиснуть можуть, хоч утни
Ти архігеніально.
Та мусять діяти вони
Лише ко-ле-гі-ально!..»

Закреслив назву «Над Дніпром» —
Ні, носа, брат, не вішай! —
І озаглавив — «Напролом».
Цикл ніби вже й сильніший.

Всю редколегію із ним
Днів три (усім на подив)
Немов з листом із обхідним
Сумлінно він обходив.

Окремо кожного схиляв,
Вклоняючись доземно.
А той читав та відхиляв,
Звичайно, дуже чемно...

Робить поетові прорив?
Та не було б потреби,
Якби в поета говорив
Вірш кожен сам за себе...

Хай автор циклу «Напролом»
Одне запам'ятає:
Той ходить з обхідним листом,
Хто... звідкись вибуває!

Дмитро БІЛОУС.

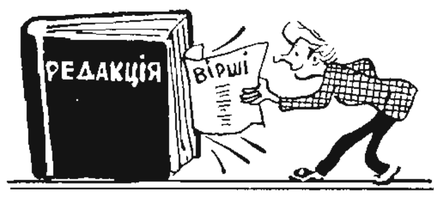

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

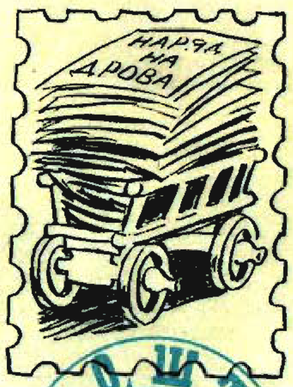

«Укрлісозбут» щомісяця надсилає Первомайському лісоторговому складові наряди на дрова. Але, як відомо, наряди — це ще не дрова. І, навіть зібравши за рік ті наряди, ніяк їх продати споживачам замість дров не можна. Ми повернули торішні наряди «Укрлісозбутові». Але главк і цього року продовжує надсилати нам тільки наряди, а не дрова. А ми продовжуємо їх повертати «Укрлісозбутові». Картинка точнісінько така, як у тій байці про хитрого татка та спритного сина:

— Сходи, синку, купи мені цигарок!

— Дайте гроші.

— Е-е-е, ти купи без грошей, за гроші кожен дурень купить!

Син повертається, кладе на стіл порожню коробку від цигарок.

— А де ж цигарки?

— Е-е-е, татку, ви закуріть без цигарок, бо з цигарками кожен, звиняйте... закурить.

Отак і ми, Перче, в Первомайську — з ласки «Укрлісозбуту» топимо без дров.

НЕПОМНЯЩИЙ,
директор лісоторгового складу.

Миколаївська область.

ГЕЙ, НУТЕ, ПИСАРІ!

Мал. С. САМУМА.

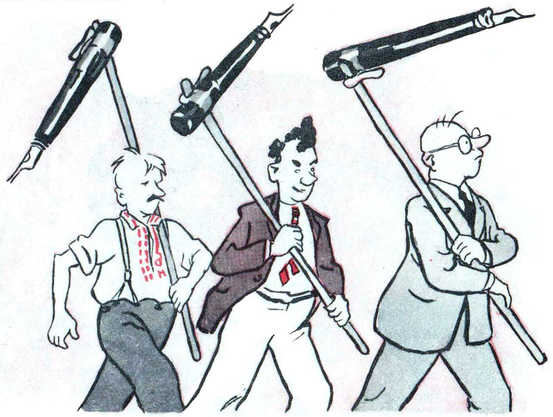

Хоч косить не почали...

Та багато утяли!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ До редакції надійшов лист про негідну поведінку голови правління Плисківської райспоживспілки Бундюка Р. П. і про засміченість кадрів райспоживспілки.

Як повідомив редакцію Вінницький обком партії, факти, наведені у листі, підтвердились. Бундюка Р. П. знято з роботи. Вжито заходів до звільнення з роботи в системі райспоживспілки осіб, які раніше скомпрометували себе на роботі в торгівлі, а також працівників, яким не можна довіряти товаро-матеріальних цінностей.

★ У листі до Перця повідомлялося, що через грубе порушення правил протипожежної безпеки на Буялицькій ватяній фабриці виникла пожежа, яка завдала збитків на 180.000 крб.

Секретар Одеського обкому КП України т. Максименко повідомив, що наказом «Головбавовнопрому» УРСР директора фабрики Гусакова та начальника пожежної охорони Бойка з роботи знято. Справу передано слідчим органам.

★ Читачі Перця написали до редакції про те, що старший ветлікар Тринліської ветдільниці Фастівської МТС Кириленко С. П. роботу ветдільниці занехаяв, до колгоспів не виїжджає, керує колгоспними ветфельдшерами по телефону. При перевірці факти ствердилися.

Рішенням виконкому Фастівської райради Кириленка С. П. з роботи знято.

★ Перець одержав листа, в якому члени артілі ім. Комсомолу, Арбузинського району, скаржилися на те, що в артілі порушується принцип правильної оцінки роботи.

Голова правління Миколаївської облпромради т. Сулимов повідомив редакцію, що наведені у листі факти ствердилися.

Техкерівника артілі Лаврика з роботи знято, а головного бухгалтера суворо попереджено.

★ Мешканці м. Нестерова, Львівської області, поскаржилися Перцеві на те, що завідуючий міськкомунгоспом Гайворонський не відповідає своєму призначенню.

Скаргу розглянуло бюро Нестеровського РК КП України. Гайворонського знято з роботи.

★ Редакція одержала сигнал про те, що Слов'янський хлібозавод випікає хліб низької якості. При перевірці факти ствердилися. Директора хлібозаводу Берковського з роботи знято.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

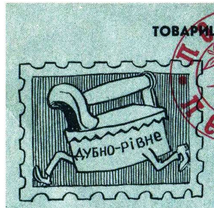

Рівенська облспоживспілка замовила Дубнівському ливарно-механічному заводові партію духових утюгів.

Замовлення ми прийняли, договір підписали. Коли раптом одержуємо від облспоживспілки «бумагу». Продукцію, пишеться там, райспоживспілкам на місці не видавати. Утюги возити з заводу до Рівного на міжрайбазу, а ми (кооператори тобто) вже самі на місце їх доставимо. А щоб було за що доставляти, так ви (завод тобто) нам, крім звичайної знижки, ще 3 проценти знижки на транспорт накинете...

Уяви тепер, Перче, таку картину. Ми веземо утюги до Рівного за 45 кілометрів. А споживачі з Мізочі, Верби, Млинова, Демидівки та інших райцентрів, од яких до Дубно теж 45 кілометрів, їдуть по утюги через Дубно до Рівного вже за 90 кілометрів. Точно, як у тій приказці: за шматком кишки сім верст пішки.

Чи не простіше буде, Перче, «вивезти» з облспоживспілки одного автора такого плану, ніж возити чавунні утюги до Рівного, а потім назад через Дубно в райони.

П. ПЕРСІЯНОВ,
начальник планового відділу заводу.

ІШЛИ ДРУЖКИ...

Ішли дружки ліниво у юрбі.
Один курив, попльовував собі,
Другий лузав горіхи і насіння
Та розсівав по вулиці лушпиння.

Біля театру другий прошипів:
«Кінчай курити, тягнеш, сто чортів!
Он бачиш, скільки збилося народу...»
І друг «бичка» покинув біля входу.

Кінокартина рідкісна ішла,
Було в ній повно світла і тепла.
Мистецтва дивна, чародійна сила
Всіх глядачів одразу полонила.
Дружки не зчулись, як екран погас...

І от, коли закінчився сеанс,
Весняна ніч зустріла їх надворі.

Вогні навколо, а над містом зорі,
І дзвін, і гомін, і веселий сміх, —
Спочатку теж заворожили їх.

Як не до речі при такій картині
Був тротуар — в недокурках, лушпинні!

— Ну й безкультур'я ж! —
вигукнув один
І люто плюнув на високий тин.
Другий, у гніві обминувши тумбу,
Шпурнув кульок пожмаканий на клумбу.

На жаль, серед «поборників» культури
Подібні зустрічаються натури.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.
Переклад з російської.

СУСІДИ...

Мал. Л. БОЙКА.

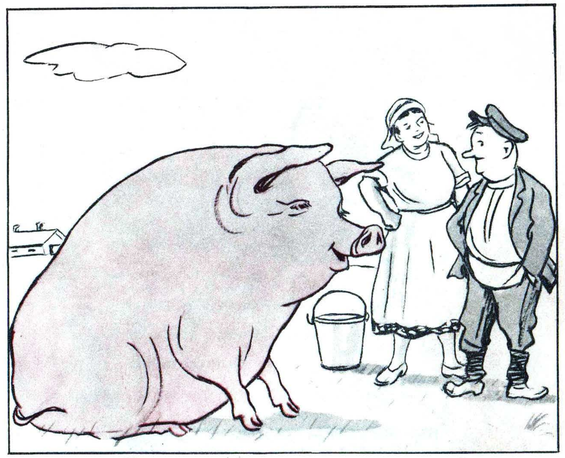

— Ну й кабанчик, на ногах не тримається!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

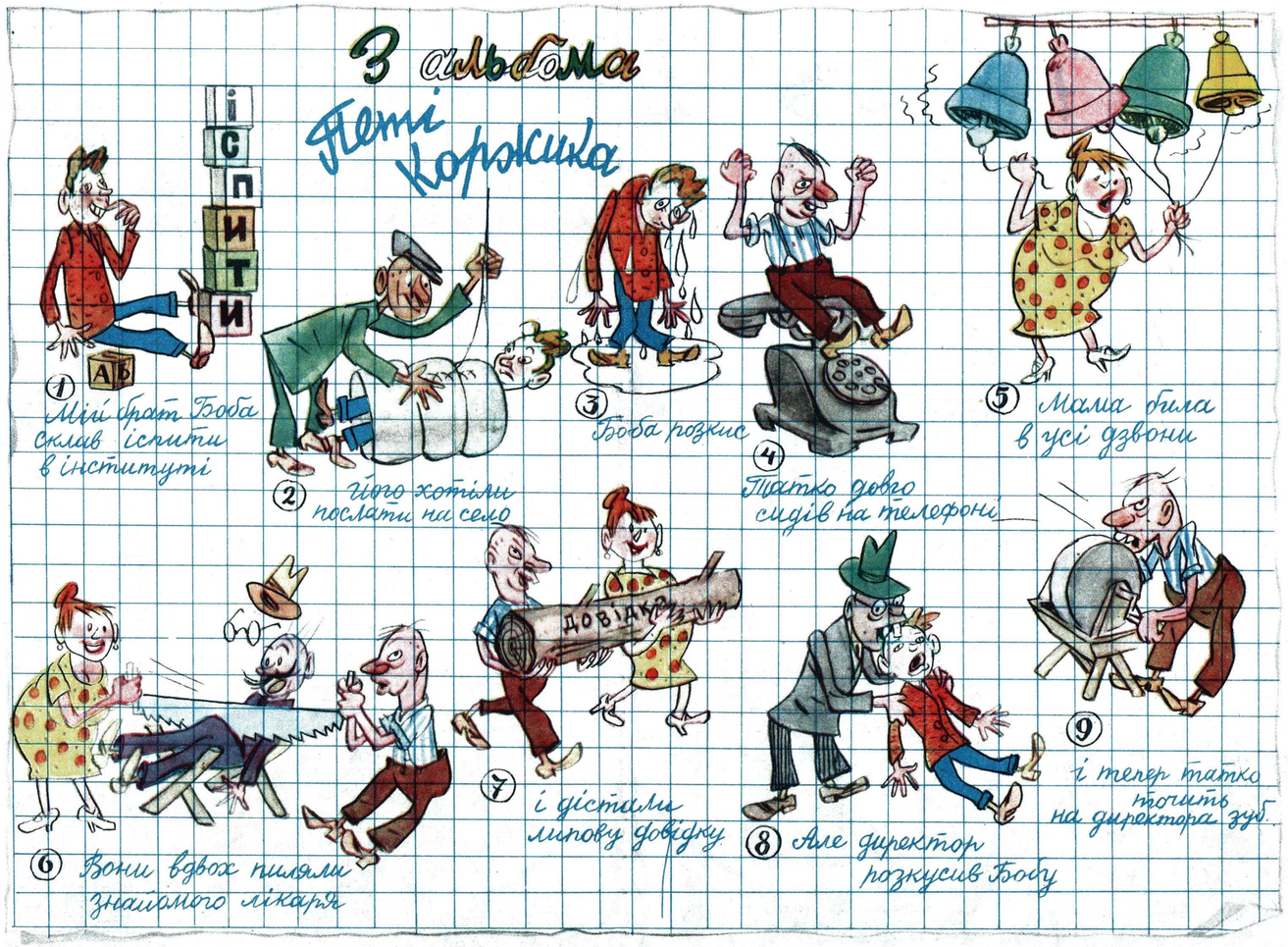

— Подумаєш! У нас теж не тримається...

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

8 грудня 1955 року на Стрийському вокзалі відбулися пам'ятні проводи. Ми, працівники «Змішторгу», дружно проводжали до Харкова у «Авторемонтні майстерні міськуправління місцевими торгами» дві свої автомашини — «ГАЗ-51» і «ЗІС-156». Сліз при розлуці не було, бо проводжали ми їх не в останню путь, а на капітальний ремонт. Гадали — скоро прикотять вони звідти справні, обновлені...

Минуло півроку. Та не «котять» ні «ГАЗ», ні «ЗІС», бодай тим майстерням біс! Замість капітального ремонту авторемонтні майстерні ведуть з нами капітальну переписку. Можливо, не йде «кап», бо немає «зап».

Один з відвідувачів нашого «Змішторгу» пожартував з приводу цього так:

— А, може,— каже,— оте «кап» означає, що треба комусь там КАПнути в чарку, а «зап» — ЗАПити «кап». І таке, говорять, буває...

Хай він собі жартує, а нам не до жартів. Ми з сумом виглядаємо з харківського горизонту свої машини із капремонту.

Передай, Перче, керівникам Харківської авторемонтної майстерні міськуправління місцевими торгами, що оця їхня довга назва зовсім не дає їм права так довго ремонтувати машини.

В. СІРОШТАН,
директор Стрийського «Змішторгу».
Дрогобицька область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

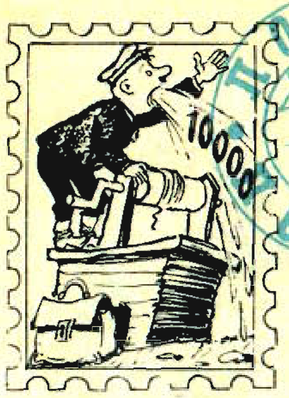

Колгосп ім. Кірова об'єднує чотири населених пункти, які щороку зростають за рахунок переселенців. Уяви собі наше становище, коли ми скажемо, що на чотири населені пункти є лише один колодязь у с. Мельники.

Правда, є ще один колодязь у с. Зибино, але він бездонний: на його ремонт уже вгачено 10 тисяч карбованців, але води з нього ще ніхто не пив.

От і доводиться нам ходити по воду за кілька кілометрів. Поки відро води принесеш, то по дорозі й вип'єш.

Єдине джерело, де води вдосталь, це промови голови колгоспу т. Цвіткова і керівників району, які лише обіцяють «організувати воду».

Напій, Перче, їх своєю цілющою водою, щоб вони пожвавішали.

КОЛГОСПНИКИ.

Білогірський район,
Кримської області.

Не ті коні...

Радість аж через вінця лилася. Та й не дивно. Станіславський ліспромгосп (який міститься у Надвірній) одержав повідомлення, що йому відвантажено чотири трельовочних трактори і вантажну автомашину.

— Тепер ми на коні! — вигукнув завідуючий гаражем т. Архипенко.

— Та ще й на залізному,—додав хтось із робітників.—Хіба ж так піде робота! Механізація, братці, то сила!

Згодом прибула на ст. Надвірну довгождана техніка. Глянули на неї ліспромгоспівці і за голови схопилися. У залізних коней давно всі зуби повипадали. Трактори і автомашина були поламані, пом'яті, з «розкуркуленими» моторами.

Зітхнули важко робітники, підігнали автокрана і розвантажили з платформ лом. Ось уже рік лежить він у болоті, а директор ліспромгоспу т. Ізранов ламає голову над тим, як йому позбутися цього подаруночка.

Хто ж це так пожартував з робітниками?

Станіславський ліспромгосп—виробнича одиниця Головного управління лісозаготівель Міністерства місцевої та паливної промисловості УРСР. Так оте саме головне управління, що іменується скорочено «Укрмісцевлісзаг», і нагородило надвірнян двома платформами металевого лому.

Для чого нагородило? За що?

Щоб відповісти на такі запитання, треба мати на плечах не голову, а ціле головне управління...

ВИПАДОК НА ВУЛИЦІ

Він до дівчаток цілуватись ліз,
Заточувався, всіх брутально лаяв.
Від нього дітвора, налякана до сліз,
Урозтіч кидалась, немов пташок тих зграя.
Коли ж раптово руки (не дівочі!)
Струснули його так, що на ногах ледь встояв. —
Посоловілі витріщивши очі,
Подався геть...
тверезою ходою!

ВІД АВТОМАТА В СЕРЦІ РАНА...

По телефону-автомату він щодня
Все викликав свою голубку.
Хоч не один червінець розміняв,
Ніхто й не вилаявся в трубку.
Від автомата в серці рана:
Не обізвалася кохана.

Михайло БІЛЕЦЬКИЙ.

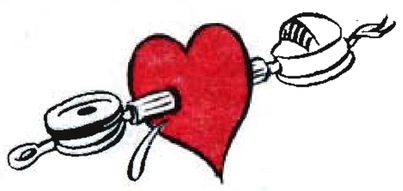

ЗВІТ ТОВАРИША ЗАГОРЯЙКА ПРО СВОЮ КОМАНДИРОВКУ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

1. «Дорога була дуже важка. Майже дві доби довелося просидіти.

4. Часом доводилося самому навіть колоди тягати.

2. Приїхавши на місце, я відразу ж поринув у роботу.

5. Од роботи аж в очах темніло.

6. Увечері я вже не міг і кроку ступити без кия».

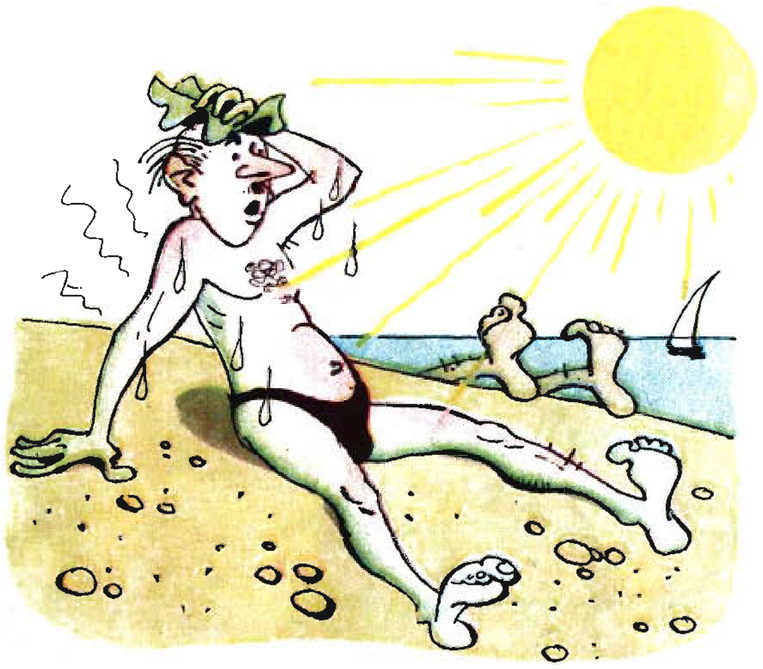

3. Сім потів зійшло з мене.

7. ПРИМІТКА ПЕРЦЯ: За відмінно складений звіт керівництво тресту преміювало Загоряйка путівкою на курорт.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Не вір, коли тобі хтось напише, що Панас Олексійович Зінченко — формаліст. Неправда це. Десятки людей, у яких П. О. Зінченко купував худобу, можуть засвідчити, що цей заготувач не любить формальностей. Купивши корову, свиню чи овечку і заплативши за неї гроші, він господареві навіть квитанції на підпис не дає. Навіщо людину турбувати, коли Зінченко сам це може робити? І він майже завжди з охотою це робить сам. Правда, суму він дещо підправляє, а квитанції часто підписує прізвищами людей, яких і в природі не існує,— але працівників заготконтори Лозівської райспоживспілки це мало турбує.

У кожнім подвір'ї своє повір'я: в заготконторі Лозівської райспоживспілки вважають, що кращого заготувача, ніж Панас Олексійович Зінченко, — і шукати годі, а от у селах Лозівського, Олексіївського, Петрівського та Сахновщанського районів, Харківської області, де цьому заготувачеві доводиться бувати і скотину купувати, люди в один голос запевняють, що більшого жмикрута, ніж він, мабуть, ніде і не зустрінеш.

Розсуди, Перче, кому треба вірити?

Е. СОЛОВЕЙ,
ревізор Харківського обласного відділу соцзабезпечення.

Гучної слави зажив директор Буг-Янівської МТС (Вінниччина) Микола Ілліч Поляк.

— Не чоловік, а благодійник! — чути скрізь про нього, особливо у місцевих «ділових» колах.

— Попросиш у нього машину,—кажуть там,— ніколи не відмовить. Їдь, торгуй, виганяй копійку!.. А коли ще переконається, що ти людина ділова, то й бензинчику тобі постачить по пільговій ціні...

І справді, «діловим» людям Микола Ілліч сприяє у всьому.

...З МТС раптом зникла пересувна автомайстерня. Куди ж вона помчала? Невже подавати швидку технічну допомогу якійсь тракторній бригаді?

Ні. Автопересувна майстерня тихенько пересунулася з Буг-Янівської МТС аж до Дніпропетровська. Що вона там робила,— невідомо. Відомо лише, що наїздила понад тисячу кілометрів. І ще відомо, що в касу за цю поїздку було сплачено аж... 183 карбованці. Це — і за бензин, і за експлуатацію машини!

Коли хтось звертає увагу директора на багатотисячні збитки, завдані цими операціями державі, він тільки плечима знизує:

— Нічого не вдієш — такий уже в мене характер: не можу добрим людям відмовити...

Догоджаючи людям, Микола Ілліч і собі ні в чому не відмовляє. Через те, мабуть, і виріс так швидко власний будинок, споруджений директором МТС. Виріс такий гарний та чепурний, що люди навіть віршами про нього говорять, загадково посміхаючись:

— «Дім-домок од машини...»

Та це тільки людям будинок видався таким гарним. Директорові МТС він чомусь не сподобався і він продав його за солідну суму та почав зводити новий у Калинівці, в райцентрі, за 20 кілометрів від місця роботи.

А поки новий дім ще не збудовано,— Микола Ілліч живе при МТС.

Коли за рішенням облвиконкому Буг-Янівській МТС було виділено 4000 карбованців для стимулювання роботи колгоспних пасічників, М. І. Поляк і тут не зміг протистояти своєму характеру: взяв із тієї суми одну тисячу й преміював самого себе.

Чим не пасічник?! Хоч не з медом, зате — з грішми...

Не міг директор МТС відмовити й працівникам сусіднього Іванівського молочного пункту, які попросили в нього автомобільний мотор. Коли той мотор опинився на молочному пункті, на подвір'ї директора МТС затанцювали свині: дуже сподобалися їм молочні відвійки, що їх почали щоденно доставляти для поліпшення свинячого раціону.

Не тільки свині, але й директорова корівка вельми задоволена своїм дбайливим хазяїном. Коли настав час корові телитися, то й електростанція працювала надурочно, і машиніст електростанції стояв зайвих сім годин на вахті в чеканні щасливої хвилини...

Отакий дбайливий хазяїн — Микола Ілліч Поляк!

От коли б у нього був зайвий час, щоб і про інше подбати! Ну, хоча б — про державну копійку. Може, згадав би він тоді про великі збитки, яких зазнає МТС; може, звернув би увагу на те, що по МТС збільшилась собівартість кожного гектара умовної оранки.

Та невистачає на це часу у Миколи Ілліча. Зайнятий. По самі вуха завантажений господарськими справами цей невгамовний трудяга.

М. ІЛЬЧЕНКО

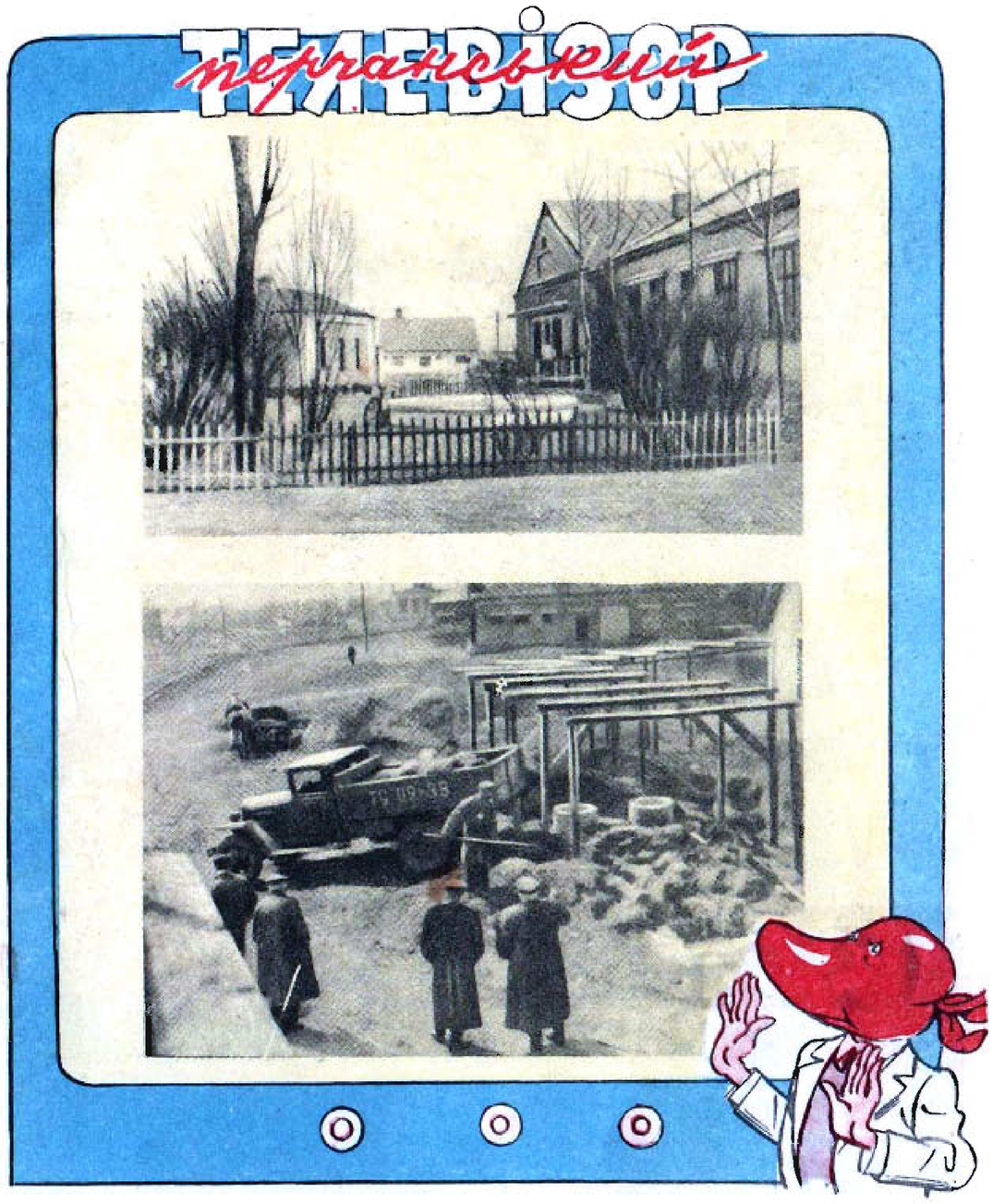

Перчанський телецентр веде сьогодні передачу з станції Полтава-південна.

Як відомо нашим шановним телеглядачам, мудрі люди давно вже сказали, що нема риби над линину, а м'яса над свинину. Цю мудрість засвоїли і діячі з відділу робітничого постачання Полтавського відділку Південної залізниці. На першому кадрі ви бачите плоди їхньої мудрої діяльності. У глибині кадру видніється приміщення нового свинарника. Лише 40 метрів відділяють його від їдальні (на кадрі — праворуч), де харчуються робітники паровозного депо, електропідстанції та інших залізничних служб. Можна сміливо сказати, що свинина подається тут на стіл без відриву від свинарника і від його духу. Через той дух не можна всидіти і в парикмахерській (на кадрі — ліворуч). Ніяким одеколоном його не перекриєш...

Другий кадр переконливо свідчить, що для населення свинарника створено нормальні санітарно-гігієнічні умови. Ви бачите, як із свинарника вивозять гній. Це відбувається в присутності (справа наліво) начальника санепідемстанції т. Синдаровського і начальника ВРП т. Марченка. На жаль, ми не можемо показати їх вам, так би мовити, лицем, бо вони стоять, хоч і на передньому плані, але спинами до нас... І не тільки до нас, а й до настійних вимог робітників перенести свинарник далі од їдальні й парикмахерської й не розводити свинства там, де це категорично заборонено всіма правилами санітарії й гігієни.

До наступного телебачення, товариші!

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

У багатьох районних центрах запущено сади й парки.

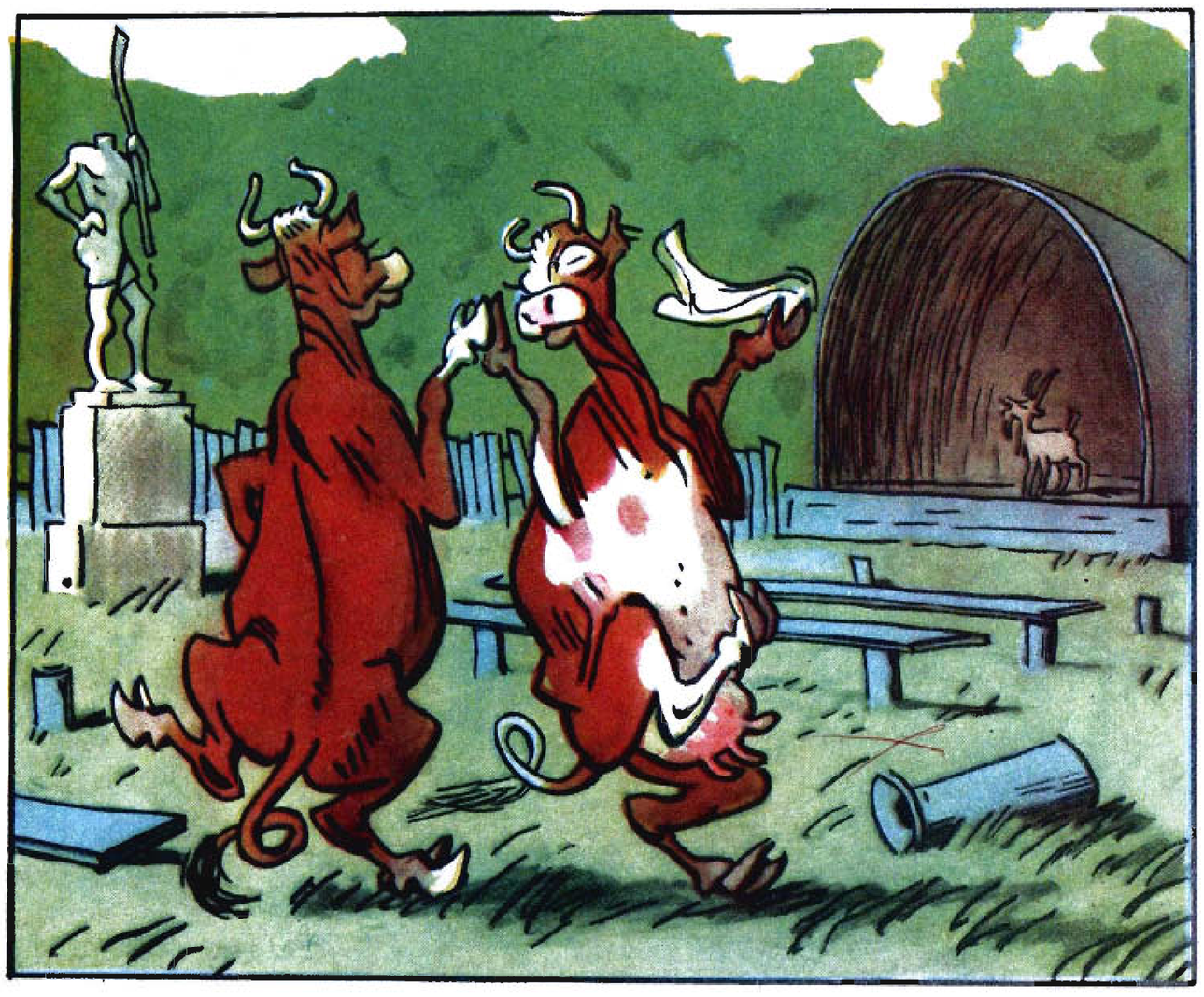

КОРОВ'ЯК.

Юрій МУШКЕТИК

Збори

СХИЛИВШИСЬ на підвіконня, Іван Андрійович переписував порядок денний. Коли залишилося дописати кілька слів, за спиною почулися кроки і тихеньке нарочите покашлювання. Іван Андрійович повернувся. Біля нього стояла невисока, сива, літня людина в старомодному з широкими бортами піджаці і дбайливо зав'язаному синьому, в білу смужку галстуці...

— Ви будете товариш Лихошапка? Моє прізвище Красюк, Петро Степанович,— сказав незнайомий і простягнув Лихошапці руку.— Мене послали познайомитись з роботою вашої профорганізації й усього заводу. Оце щойно приїхав вечірнім поїздом. Як кажуть, з корабля на бал.— Красюк посміхнувся.— А у вас он яка самодіяльність,— він поправив рогові окуляри і показав рукою на задні ряди, де зібралась молодь. Звідти доносилося завзяте дівоче: «Ой, піду я понад лугом».— Веселі збори. Завжди так?

— Ні, ні...— поквапливо заперечив Лихошапка.— Сьогодні у нас справді після зборів концерт самодіяльності...

А сам подумав: «Видно, добрий причепа. Бач, ще не зловив, а вже скубе. Що ж, нехай чіпляється. У нас все в порядку. Протоколи вчора сам всі перевірив і підшив у нову папку. Звіти теж... От тільки невчасно принесло його прямо на збори. Але вони теж підготовлені, як і завжди... Шерстюку ж доручено... Треба не забути обрати гостя в президію».

Проте роздумувати було ніколи. З початком і так затягли. Лихошапка ще раз посміхнувся представникові центра, вибачився і пішов на сцену. Біля сходів зупинився, пригладив рукою коротенький чуб і рішуче збіг по маленькій драбинці. Вже на сцені його наздогнав чорнявий хлопець і всунув у руку якісь папери, загорнуті в газету.

— Микола передав, він у лікарню побіг, дружина доньку народила...

— Який Микола?

— Шерстюк,— крикнув хлопець уже з залу.

Іван Андрійович постукав олівцем по графину, пошукав очима Красюка. В передніх рядах його не було. І далі... Ага, аж он, біля вікна.

Зал поволі затих.

— Товариші! — Голова завкому звично сперся на руки, нахилився над столом.— На обліку в нашій профорганізації налічується триста сорок сім чоловік. Присутні двісті п'ятдесят два. Які будуть думки? Розпочати збори? Ставлю на голосування. Хто за цю...— заторохтів він, як по писаному.

У залі швидко звелося і опустилося зо два десятки рук.

— Проти? Утримався? Одноголосно. Для ведення зборів треба обрати президію. Які будуть пропозиції щодо складу?

Іван Андрійович відірвав погляд від аркушика з порядком денним (він так і не встиг його переписати) і кинув перед себе:

— У вас?

І тут трапилося несподіване. Ніхто не підвівся. У залі зробилося тихо. Так тихо, що було чути, як скакнула стрілка на електричному годиннику, як капнула на підлогу з чиїхось чобіт крапля талого снігу.

— П'ять чоловік вистачить,— неголосно сказав хтось з середини залу. Іван Андрійович вдав, ніби не почув того голосу. В його голові мелькнув страшний здогад. Намагаючись відігнати його, він, сам не знаючи для чого, постукав по графину:

— Надійшла пропозиція обрати президію в складі п'ятнадцяти осіб. Голосуємо. Хто за? Проти? Утримався? Одноголосно. Персонально?

Знову запала тиша. Іван Андрійович блукав поглядом по залу, все ще не втрачаючи надії.

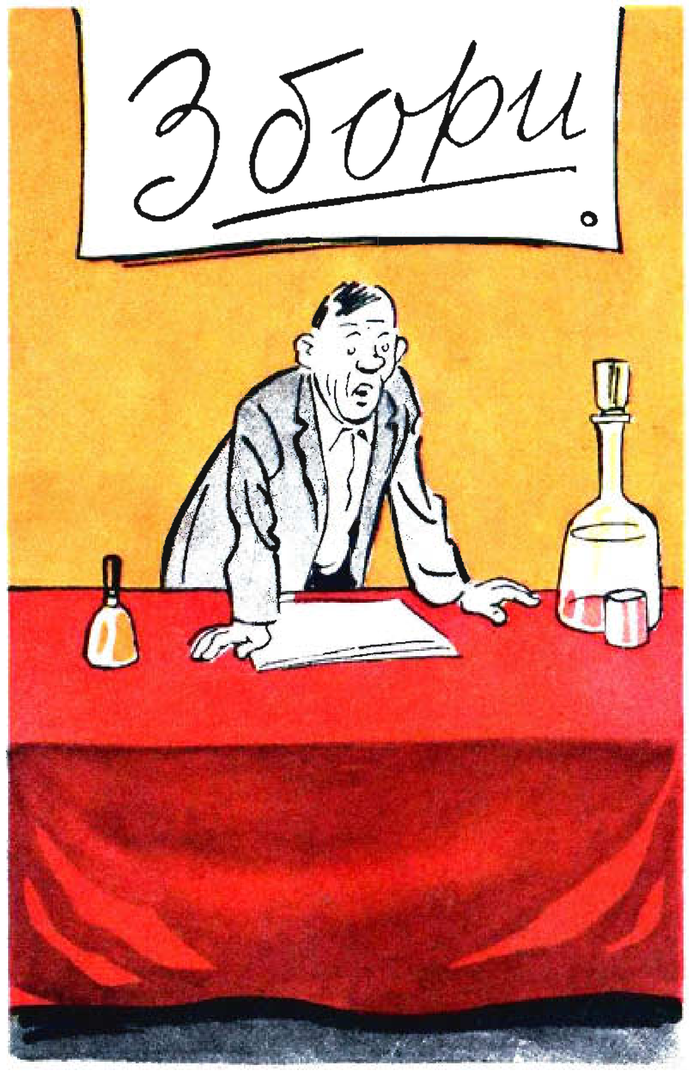

що ось підведеться хтось в передніх рядах і прочитає з папірця склад президії. Але даремно. Очевидно, Шерстюк нікому не передав його.

Голові завкому здалося, ніби йому в живіт хтось укинув кусок льоду. Морозяна грудочка прокотилася в грудях і застигла біля горла. В цей час у залі звелося кілька рук.

Іван Андрійович розгублено поглядав у зал, лівою рукою м'яв кінець червоної скатерті, правою записував прізвища.

...З цієї хвилини все пішло шкереберть. На голову зборів обрали начальника шліфувального цеху, літнього чоловіка. Той відкашлявся, підсунув до себе порядок денний. Довго розглядав його.

— Що, Охрімовичу, складна справа? — кинув хтось від дверей.

Охрімович пригладив рукою густі, коротко стрижені вуса, потер чоло.

— Чого там. Не святі горшки ліплять. Справимось.

У залі почувся неголосний сміх. Іван Андрійович почервонів до кінчиків вусів. Він міцно тер погано виголене підборіддя, показував голові очима на олівець і графин, але Охрімович не бачив того і посміхався й собі до робітників.

Іван Андрійович перевів погляд у зал, і враз його мозок блискавицею пронизала думка: «Представника не обрали в президію... Зараз... Як же його прізвище?..»

Але на трибуну вже виходив доповідач — головний інженер заводу. З доповіддю було все гаразд: доповідач читав виразно, з натхненням; він докладно зупинився на міжнародному становищі, пов'язав його з життям заводу, свої думки підтверджував цитатами, які читав напам'ять.

Але Івана Андрійовича це вже навіть не радувало. Він почував себе так, ніби сидів не за столом президії, а на лаві підсудних. Зрідка крадькома кидав погляд у зал, і тоді перше, що впадало в очі, були скельця окулярів біля вікна, направлені прямо на нього. Під кінець доповіді у президію не з залу, а прямо зі сцени пройшов директор заводу і сів поряд з головою завкому. Іван Андрійович кліпнув очима, з несподіванки відсунувся трохи вбік. Потім, оволодівши собою, нагнувся до директора, підняв аркуш паперу і, водячи по ньому олівцем, удаючи, ніби читає щось звідти, прошепотів:

— Степане Тимофійовичу, тебе не обирали до президії.

— Як не обирали?

— Та так, тут представник з ЦК...

Директор підвівся, ткнув пальцем у папір, кивнув головою і пішов зі сцени. Та робітники зрозуміли все. Почувся приглушений сміх.

Доповідач закінчив. Приступили до виборів комісії по складанню проекту рішення. Знову повторилося те, що й з президією. Але Іван Андрійович уже махнув на все рукою. Провал. Швидше б закінчувалися збори, а там...

Список ораторів не був підготовлений, і на трибуну виходили всі, хто просив слова. Навіть Степан Власенко. А він завжди до чогось причепиться. І як його Шерстюк у комсомолі держить. От і сьогодні... Власенко говорив про їхню автобазу. На заводі вісім машин, вісім шоферів, а біля них шість чоловік обслуговуючого персоналу. Це було вірно; він, голова завкому, сам казав про автобазу директорові. Але для чого про це кричати тут? Та й збори в них сьогодні не про штати, а про раціоналізацію.

Виступало багато. Коли з трибуни вже сходив шостий промовець, Іван Андрійович згадав про проект рішення. Він узяв загорнені в газету папери і подав голові зборів. Прошепотів:

— Передай у комісію, нехай прізвища виправлять,— і знову потупив погляд.

Через кілька хвилин хтось торкнув його за плече. Лихошапка обернувся. За стільцем стояв електротехнік Волик — голова комісії по складанню проекту рішення.

— Проект не той.

— Як не той? Його ми з Миколою Шерстюком писали, він переписував...

— Це проект рішення комсомольських зборів, вони в нас через тиждень будуть.

Новий проект вийшов короткий, надто короткий. Всього дві сторінки — п'ять пунктів. Та ще один пункт — про автобазу — вписали додатково при обговоренні.

Охрімович оголосив збори закінченими. Іван Андрійович хотів вийти через зал, але тепер там юрмилось дуже багато народу — через десять хвилин мала початись художня частина. Лихошапка пішов через сцену. Біля дверей на нього чекав Красюк.

— Цікаві були збори,— промовив він, і скельця його окулярів тьмяно заблищали.— Дуже цікаві.

«Кепкуй, кепкуй,— скоріше з байдужістю, ніж із злістю, подумав Іван Андрійович.— Мені вже однаково».

— І резолюція, і президія...— продовжував представник з центра, розминаючи цигарку.— У вас сірників немає? Забув у пальті.

Лихошапка простягнув коробку сірників.

— Голова зборів мудрий чоловік. З виду ніби простачок, а як повів? Без ніяких там викрутасів, і разом з тим... Я теж із заводу і теж голова завкому. Ось подивлюсь, як у вас; може, щось підкажу вам, а ви мені. У нас колись із зборами комедія була. Та й тепер ще... не так, як у вас.

Іван Андрійович розгублено дивився на представника. Він чекав чого завгодно, тільки не похвали...

— Це все через Шерстюка,— розгублено промимрив він.

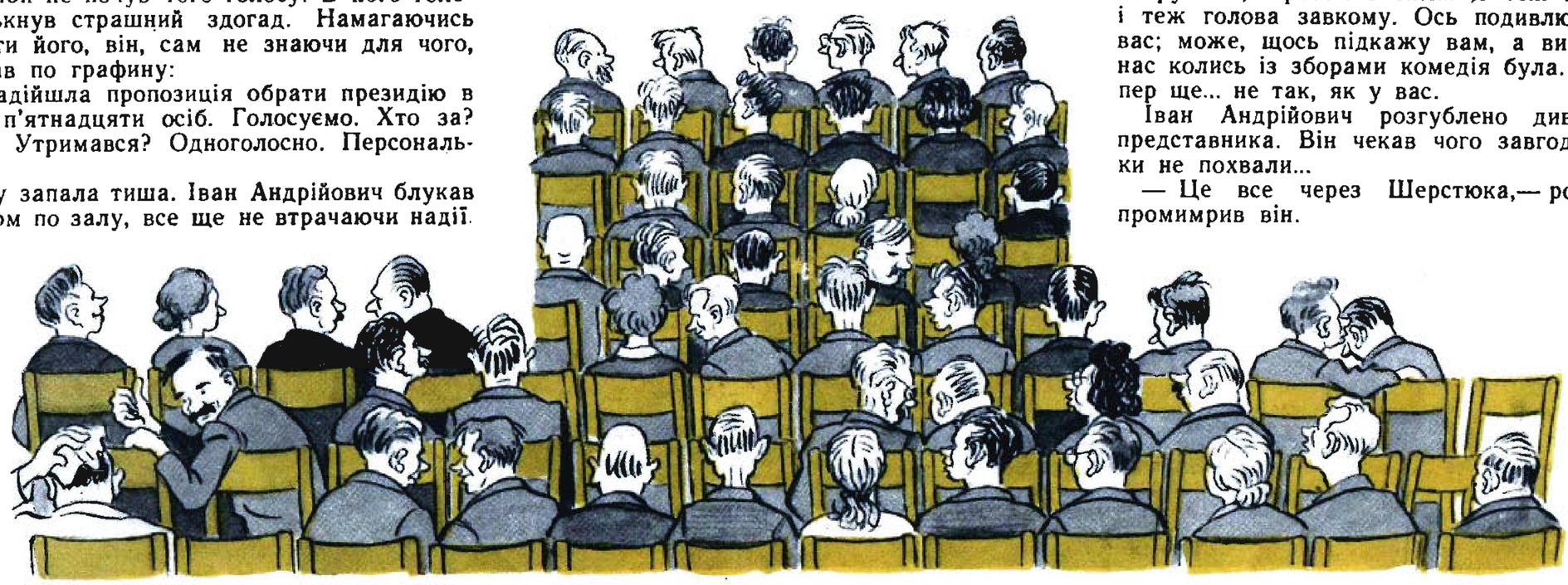

АНГЛІЙСЬКИЙ ГУМОР

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Якби не було хмар, ми не знали б ціни сонцю.
Ніхто не буває дурнем завжди, зате інколи—кожен.
Той, хто вам приносить плітки, оббреше і вас.
Ті, що готують війну, самі не воюють ніколи.
Не пали свою хату, щоб позбутись пацюків.
Надія — добрий сніданок, але погана вечеря.
Риба і гості псуються через три дні.

ШКІДЛИВИЙ НАМІР

Поет. Я хочу надрукувати свої поезії під псевдонімом Сміт.

Щирий друг. Не знаю, чи буде це корисним, але шкоди ти завдаси великої.

Поет. Кому?

Щирий друг. Тисячам Смітів, яких запідозрять, що твої вірші написали вони.

ЧЕРЕЗ ГОНКУ ОЗБРОЄНЬ...

Мал. Л. КАПЛАНА

...домогосподаркам важко зводити кінці з кінцями...

...крупним монополістам — теж.

У МУЗЕЇ

Біль і Джім, зайшовши до музею, довго оглядали єгипетську мумію, над якою висіла табличка з написом: «1187 до н. е.»

Біль. Що означає ця табличка? Для чого вона?

Джім. Їй-бо, не знаю! Це, мабуть, номер автомобіля, який її вбив.

ВОРОГ ЛИЦЕМІРСТВА

— Я ненавиджу лицемірів.

— Я теж...

— Візьми, приміром, Джонсона. Це ж найбільший лицемір на світі.

— Але ж ти його кращий друг.

— О, це тільки про людське око!..

РІДКІСНА ОПЕРАТИВНІСТЬ

Одна провінціальна газета намагалась бути найоперативнішою газетою країни. Якось у цій газеті було надруковано таке повідомлення:

«Ми першими повідомили одинадцятого числа цього місяця, що пожежа дощенту знищила знаменитий історичний музей в Лондоні.

Сьогодні ми першими сповіщаємо своїх читачів, що наше повідомлення абсолютно не відповідає дійсності».

Мал. БЕ-ША.

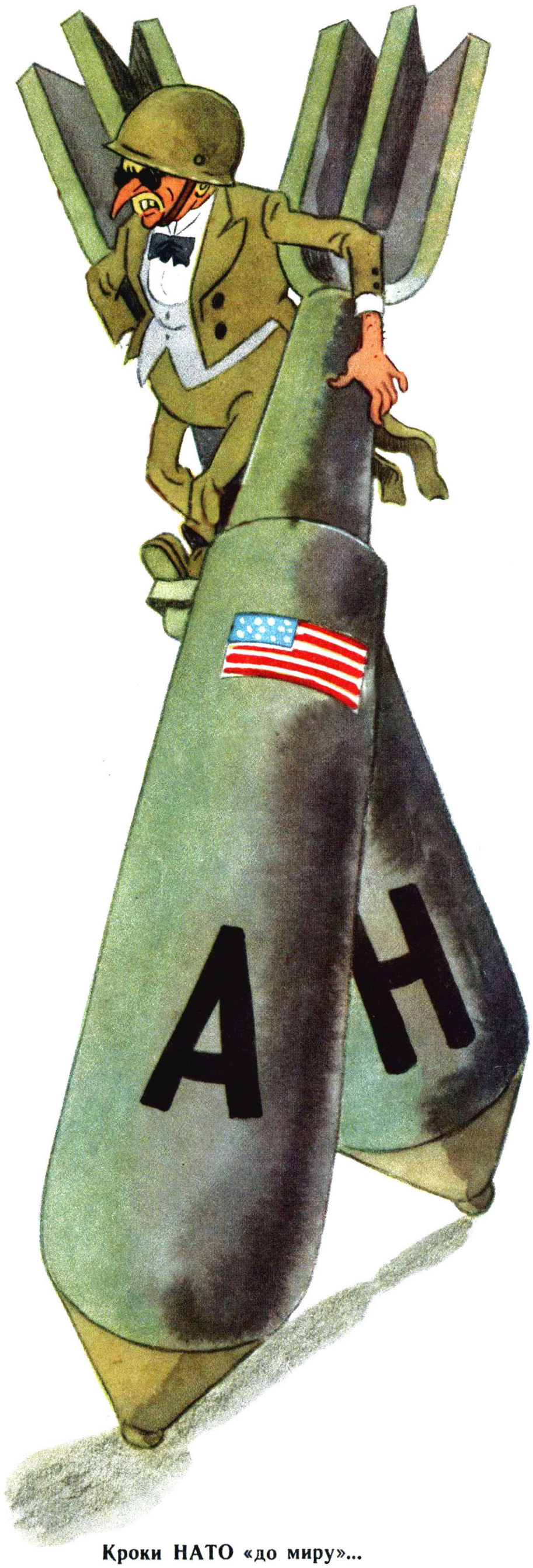

Кроки НАТО «до миру»...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (335) (на украинском языке). Підписано до друку 13/VI—1956 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 08991. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2542. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ОБ'ЯВИ ОГОЛОШЕННЯ

ВІДВІДУЙТЕ

КУТОК СМІХУ
при Новомар'ївській крамниці № 4,
Братського району,
Миколаївської області.

СМІШНО! ВЕСЕЛО!

Одержано чудернацький експонат: чоловічий костюм — піджак і штани 56-го розміру з рукавами й холошами — 46-го.

Сорт — I. Фасон — 1208.
Ціна — 844 крб. 49 коп.
Автори моделі — бракороби з Миколаївської швейної фабрики ім. Кірова.

АТРАКЦІОН СВИНІ В ПОВІТРІ

можна бачити
СЬОГОДНІ Й ЩОДЕННО
на станції ШРАМКІВКА (Черкаська область), де немає спеціального майданчика для вантаження тварин у вагони.
Постановка начальника станції т. КОЛЕСНИКА.

ТІЛЬКИ В МЕЛІТОПОЛІ!

ПРОДАЄТЬСЯ МОРОЗИВО
місцевого маслозаводу.

Той, хто з'їсть хоч одну порцію цього морозива, не скаже, про директора заводу т. МИРОНОВА
ЖОДНОГО ПОГАНОГО СЛОВА,
бо в роті все покриється шаром якогось тягучого масла і язик прилипне до піднебіння.

ВІДКРИТО

МУЗЕЙ
ЗАМОРОЖЕНОЇ ТЕХНІКИ
на території Кримського радгоспу «Приморський».

У МУЗЕЇ ЕКСПОНУЮТЬСЯ:

вітродвигуни,
газогенератори,
бензодвигуни,
мотоцикли,
електростанція
та інша техніка
В РОЗІБРАНОМУ І РОЗКИДАНОМУ ВИГЛЯДІ

Заявки на відвідування музею приймає директор радгоспу
А. А. Мельникова.

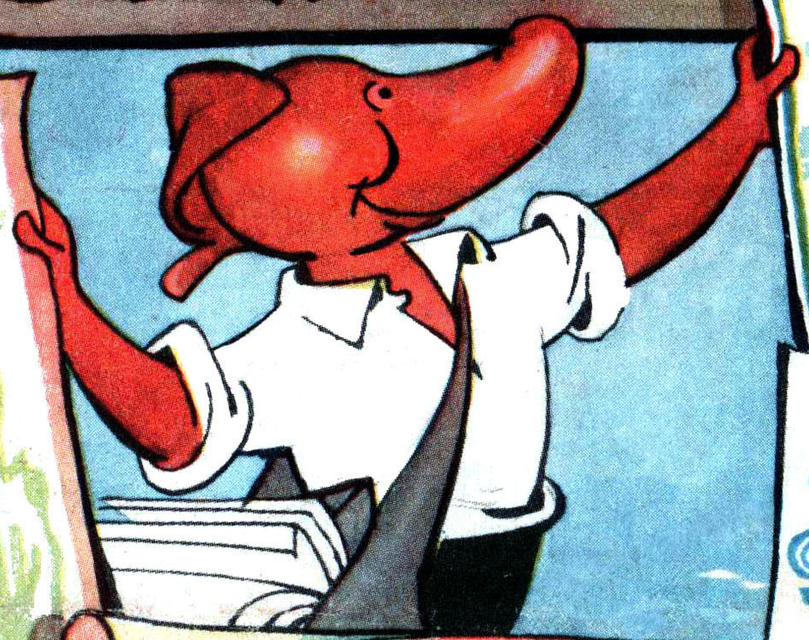

НАДІЙШЛИ В ПРОДАЖ

НОВИНКИ
ЛІТНЬОГО СЕЗОНУ!

Купуйте в крамницях нашої системи щойно завезені шапки-ушанки, фуфайки, лижні костюми й валянки.

НЕЗАБАРОМ

почнемо продавати
КОЖУХИ
ТА КОБЕНЯКИ
для курортників!

ПРАВЛІННЯ
ОДЕСЬКОЇ
ОБЛСПОЖИВСПІЛКИ.

ПАЯЄМО БІДОНИ

СЯК-ТАК,
АБИ КУПИ ТРИМАЛИСЯ.

КУПУЙТЕ НАШІ
БЕЗДОННІ БІДОНИ!

МОЛОЧНІ РІКИ
потечуть перед вами,
коли ви наповните їх молоком.

ДИРЕКЦІЯ ОДЕСЬКОГО
ЗАВОДУ ім. ПЕТРОВСЬКОГО.

ЗАЛИШИВ 40 ДІТЕЙ

БЕЗ ЯСЕЛ
бухгалтер колгоспу
М. С. МАСАМУСЕНКО.

Шукайте його в дитячих яслах колгоспу ім. Молотова, Снігурівського району на Миколаївщині, в яких він поселився ще торік і з яких вибиратися не збирається.

БЕРЕЖІТЬ зелені НАСАДЖЕННЯ

міста Дніпропетровська від міського управління міліції, яке не шкодує ні сил своїх, ні цвяхів, ні дерев, щоб навести в місті «порядок»!